

## สินน้ำใจจากนายตัวแสบ

นำเสนอเมื่อ : 23 ก.ย. 2552

### สินน้ำใจจากนายตัวแสบ

สายลมของต้นฤดูร้อนพัดผ่านหน้าต่างไม่เข้ามาในห้องเรียน หน้าต่างบางบานเอียงกะเทาะจะหล่นแหลมหล่นแหลม ครูสาวผมบอบสั้น ผิวขาว รูปร่างผอมสูง ความสวยพอไปวัดไปวาได้เท่านั้น ทำได้เพียงเดินไปจับบานหน้าต่างแล้วปล่อยไว้ดังเดิม เธอยังไม่กล้าเสนอความคิดเห็นใดๆ เพราะเพิ่งมารายงานตัวเมื่อวานและทำการสอนวันนี้เป็นวันแรกนั่นเอง

เมื่อเช้านี้ครูพิมแนะนำตนเองกับนักเรียนชั้น ป.๑ พร้อมกับเรียกชื่อ นักเรียนก่อนทำการสอน และสอบถามชื่อเล่นของทุกคนจนเสร็จสรรพ จนจำนักเรียนได้ทุกคนภายในเวลาครึ่งชั่วโมง เพราะนักเรียนมีเพียง ๑๒ คนเท่านั้น นักเรียนตัวเล็กๆที่มีชาย ๕ คน หญิง ๗ คน รู้สึกชื่นชอบและหลงใหลครูใหม่ของตนเองมาก แม้กระทั่งเวลาที่ครูเดินไปเข้าห้องน้ำ เด็กๆยังวิ่งตามเป็นพรวน ทั้งที่ครูสาวบอกว่าไม่ต้องตามไป ให้ทำงานรออยู่ที่ห้อง แต่เด็กๆไม่มีใครยอมฟังเพราะกลัวครูจะลืมตนเองขณะที่เข้าห้องน้ำนั่นเอง ทั้งๆที่ในใจของครูสาวรู้สึกรำคาญและรู้ดีว่าไม่มีระเบียบ อีกทั้งยังเกรงครูใหญ่ที่เคยสอนชั้น ป.๑ มาก่อนที่ตนจะได้บรรจุทานจะตำหนิเอา แต่ครูสาวก็อดทนไว้ในใจ ตอนนี้อย่างไรดีต้องวางฟอร์มครูสาวใจดีให้เด็ก ป.๑ ตายใจไปก่อน แต่อีกไม่นาน เดี่ยวเหอะ! จะหาว่ายายผม โหดไม่เดี๋ยวน!

เวลา ๑๒.๓๐ น. ครูพิมเดินเท้าจากบ้านพักครูมาถึงห้องเรียนชั้นป.๑ พอดิบพอดี หลังจากไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านพักครู ที่ตนเองและครูสาวรุ่นพี่อาศัยอยู่ร่วมกัน บ้านพักครูหลังเล็กๆนั้นมีครูนางสาวอาศัยอยู่รวมกันถึงห้าคน เพราะฉะนั้นแม้ว่าครูใหญ่จะรูปร่างอ้วน เตี้ย ผิวดำ หน้าเหลี่ยม แต่ใบหน้าและดวงตามีแววแห่งความเมตตาปราณีแผ่อยู่ตลอดเวลา

ท่านก็เป็นชายหนุ่มรูปหล่อเพียงคนเดียวของโรงเรียนแห่งนี้เท่านั้น เพราะไม่มีภารโรงและครูผู้ชายมาให้เปรียบเทียบความหล่อ นอกจากนั้นยังไม่พอ ท่านยังหล่อที่สุดในบ้านเพราะท่านมีลูกสาวสามคนโดยที่ไม่มีลูกชายเลย ครูพิมรีบมาตรวจงานนักเรียนเพราะเป็นครูใหม่ไฟแรง อันที่จริงแล้วเธอก็อยากนั่งรับประทานมะม่วงดองกับครูสาวๆด้วยกัน และตนเองก็เปรี้ยวอยากรับประทานมะม่วงน้ำดอกไม้ที่ต้นสูงเพียงแคสองเมตร แต่มีผลดกมากซึ่งครูใหญ่ปลุกไว้ อยู่หน้าบ้านพักครูนั่นเอง แต่พี่เผลอบอกวารอให้ผลโตกว่านี้ก่อน ค่อยรับประทาน ซึ่งตนเองก็เห็นด้วย

เวลา ๑๓.๓๐ น. ครูพิมออกมายืนอยู่หน้าประตูห้อง ป.๑ พร้อมกับชะเง้อมองหานักเรียนชายที่หายไปจำนวน ๒ คน หากภายใน ๑๐ นาที เด็กทั้งคู่ ยังไม่มี

เห็นที่เธอจะต้องยืมรถจักรยานนักเรียนพวกคนที่รู้จักบ้านของทั้งคู่ไปตามจนถึงบ้านแน่นอน อันที่จริงพี่ออดก็มีรถจักรยานยนต์ แต่ครูพิมยังขับรถจักรยานยนต์ไม่เป็น เพราะที่บ้านของตนเองยากจนไม่มีรถจักรยานยนต์นั่นเอง

และแม้ว่าจะเคยช้อนท้ายเพื่อนในช่วงเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย แต่เธอก็ไม่เคยขอร้องให้เพื่อนฝึกหัดให้ขับ เพราะไม่ใช่ของตนเอง ไวรอให้กู เงินสหกรณ์ ออมทรัพย์ครูโตก่อน

เธอจะต้องซื้อรถจักรยานยนต์คันแรกของชีวิตให้ได้

“รันดีกับตาเบ๊ยกหายไปไหนนะ...” ครูพิมกล่าวเปรยๆขึ้น

“พวกเขาหลบเรียนมั้งคะคุณครู”

เด็กหญิงปุกก็แกมปองหน้าตาสดใสและพูดเก่งที่สุดในชั้น

กล่าวแสดงความคิดเห็น “เกเรแบบนี้ต้องโดนทำโทษ”

ครูพิมกล่าวด้วยน้ำเสียงเหน็บแนบ ไม่จริงจัง

เวลา ๑๓.๔๐ น.

เด็กชายเบ๊ยกและเด็กชายรันดี มายืนอยู่หน้าประตูห้องเรียน

“ขออนุญาตเข้าห้องครับ” เด็กทั้งคู่กล่าวพร้อมกัน

“พวกเธอหายไปไหนมา!” ครูพิมกล่าวด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

พร้อมกับเดินตรงมาหาเด็กทั้งคู่ “พวกผมไปเอามะม่วงมาฝากคุณครูครับ”

เด็กชายเบ๊ยกยื่นมะม่วงพวงใหญ่ส่งให้ครูพิม ครูสาวอ้ออิง

จากที่ซึ่งโกรธก็ผ่อนคลายลง ครั้นจะไม่รับของฝากก็เกรงว่าเด็กจะเสียหน้าใจ

อีกทั้งตนเองยังนึกอยากรับประทานมะม่วงน้ำปลาหวานอยู่พอดี

“ขอบใจพวกเธอมาก แต่คราวหลังอย่าหายไปในเวลาเรียนแบบนี้

มันอันตรายรู้ไหม” ครูพิมกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ครับ!”

เด็กทั้งคู่รับปากอย่างแข็งขัน “ทำไมคุณครูไม่ทำโทษพวกเขาคะ”

เด็กหญิงปุกก็กล่าวแทรกขึ้นด้วยอาการของคนหัวหมอ

“ก็...คือ...เขาเพิ่งทำผิดเป็นครั้งแรก...เราควรให้โอกาสเขาแก้ตัว”

ครูพิมกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง

“หนูว่าเพราะพวกเขาเอาของมาฝากคุณครูต่างหาก คุณครูถึงไม่ทำโทษ”

ปุกก็ยังคงไม่เลิกหัวหมอ

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เอาของมาฝากในวันนี้

ครูก็จะยังไม่ทำโทษเขา

ครั้งแรกนี้เพียงตักเตือนก่อน ถ้าปุกก็ทำผิดก็เช่นกัน ครั้งแรกก็ต้องตักเตือนก่อน

เขาใจนะค่ะ”

เมื่อเด็กหญิงปุกก็เลิกหัวหมอแล้ว

ครูพิมจึงหันมาถามเด็กชายทั้งคู่ว่า ยืนอยู่ตรงไหน

“ว่าแต่เรา...ไปเอามะม่วงมาจากไหนกันคะ ที่หลังอย่าทำแบบนี้อีกนะค่ะ มันอันตราย

ถ้าเกิดไปปีนต้นมะม่วงแล้วตกลงมาจะทำยังไงกัน”

เด็กทั้งคู่มิ่แป้นก่อนที่รุ่นดีจะตอบว่า

“ไปเด็ดเอามาจากต้นที่อยู่หน้าบ้านพักครูครับ

มันอยู่ต่ำๆแค่นั้นเอง

เอาไม่ยากหรอกครับ”